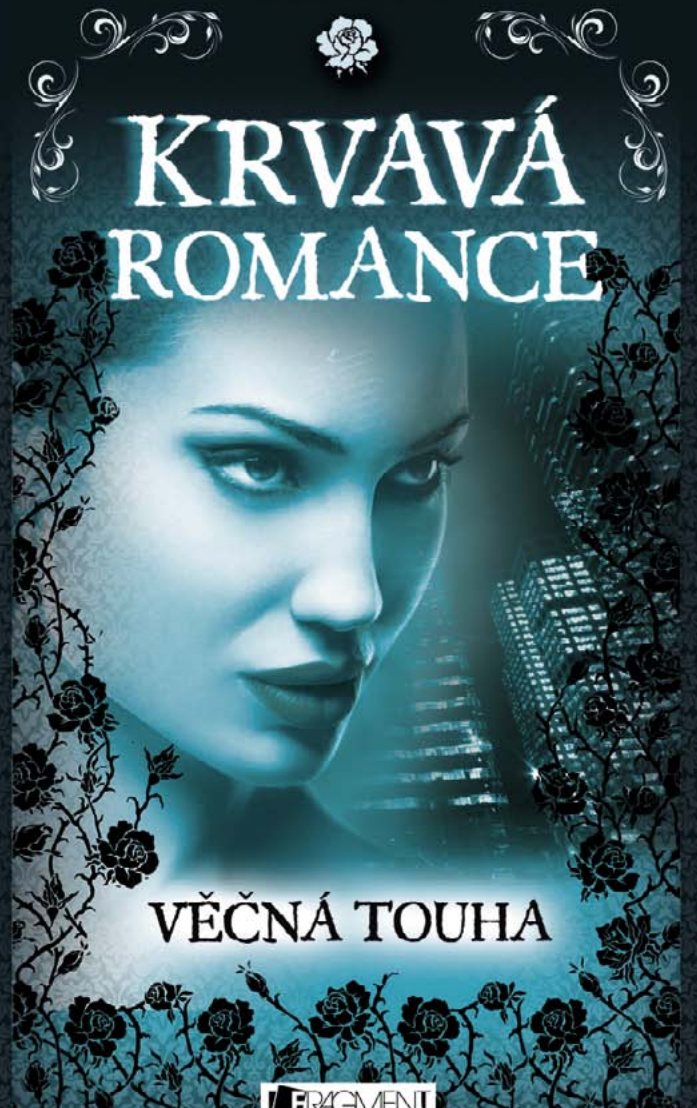

Alice Moon

KRVAVÁ ROMANCE

VĚČNÁ TOUHA

FRAGMENT

KRVAVÁ ROMANCE

VĚČNÁ TOUHA

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Alice Moon – Krvavá romance – Polibek nesmrtelnosti

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

L. J. Smith – Temné vize – Odhalení

L. J. Smith – Říše temnot – Tajemství upírů

Alice Moon

Krvavá romance – Věčná touha – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KRVAVÁ ROMANCE

VĚČNÁ TOUHA

Alice Moon se narodila roku 1978 v Madisonu ve Wisconsinu. Stala se tlumočnicí a pracovala pro různá zahraniční vydavatelství a noviny. Vždycky se ráda toulala po wisconsinských lesích a vymýšlela si příběhy. Na takové procházce vznikl i nápad napsat Krvavou romanci. Před dvěma lety se Alice odstěhovala za svým přítelem do Německa. Dnes žije v Norimberku a pracuje jako autorka a překladatelka.

Krvavá romance:

Díl 1: Polibek nesmrtelnosti

Díl 2: Věčná touha

Alice Moon

KRVAVÁ ROMANCE

VĚČNÁ TOUHA

F RAGMENT

*V okamžiku, kdy nám vše připadá ztraceno, nás někdy
dostihne hlas, který nás může zachránit...*

Marcel Proust

Jedna

Dustin utíkal. Ve tmě se les před ním měnil v pochmurný vír – neskutečný a vzbuzující závrať. Všechno kolem něj se slilo do vazké šedočerné kaše, kterou se vši silou pokoušel proniknout. Vzduch byl studený a země pod jeho nohama vlhká a měkká. Dustin se zalykal, špatně se mu dýchalo. Větve stromů a keřů ho jako vychrtlé, kostnaté prsty tahaly za svetr a vlasy. Bylo to, jako by se ho Canyon Forest pokoušel obrátit zpět. Jako kdyby volal: „Sem nepatříš, zmiz odtud!“ Les měl pravdu: Dustin by měl z Rapids co nejrychleji zmizet. Nesmí tady zůstat, už ne, když už je tu mrtvola, lidská oběť. Přesto ho cosi pohánělo vpřed. Chtěl tu hrůzu spatřit na vlastní oči. Chtěl vidět to, čeho se tak dlouho obával a čemu nedokázal zabránit.

Už před pár hodinami, když v houští objevil zabitého vlka, v něm vzklíčila neblahá předtucha. Věťřil strach – a smrt. Vítr k němu zanesl hrůzný čin dřív, než se zpráva o něm potvrdila.

Anna byla zavražděna. Elizabeth – nebo May, jak si teď říkala – mu to celá rozběsněná vykřičela do tváře, pevně přesvědčená, že pachatelem je on.

Dustin se prodíral dál a dál. Vtom se zastavil a naslou-

chal... Jakási změt rozčilených hlasů. Musí být blízko místa činu. Plížil se pomalu kupředu, snažil se dýchat klidně a pravidelně. Kousek před ním se zableskly kužely namodralého světla, jako od baterek. Pátravě se rozhlédl a objevil pěšinu mezi čerstvě sešlapanými keři. Dal se po ní. Světla kolem přibývalo. Les v tom studeném osvitu vypadal děsivě, až výhrůžně. Dustin vyšel na malou paseku. Zůstal stát ve stínu. Uniformovaní policisté s kapesními svítilnami mu zatarasili výhled na to, co nepochybně leželo před nimi na zemi. Kolem v jisté vzdálenosti postávalo několik mladých lidí s bledými, nechápavými obličejí. Několik z nich zběžně znal. Pravděpodobně Annu postrádali na kolejní oslavě a vydali se ji hledat. Byla mezi nimi i Carol. Seděla na zemi stranou od ostatních, schoulená do sebe a se strnulým výrazem v obličejí.

Dustin cítil smrt. Byla ve vzduchu – těžká, tísnivá a definitivní. K uším mu doléhaly útržky vět: „Co tu vůbec touhle dobou dělala?“

„... určitě schůzka s klukem...“

„... ošklivé pokousání... ztratila spoustu krve...“

„... asi ji napadlo nějaké divoké zvíře.“

„... neměla šanci... nemohla se ubránit...“

Mladá policistka podpírala malou, křehce vypadající ženu. Tiše, naléhavě k ní promlouvala, ale žena nereagovala. Zdálo se, že nevnímá, pouze apaticky zírala do prázdna. Určitě to byla Annina příbuzná. Dustina se

zmocňovala stále větší tíseň. Nezachoval se vůči Anně fér. I když jí nic nesliboval, dobře si všiml, že o něj má zájem – a využíval toho. S Annou po boku se pokusil držet si od těla Sáru. Anna šla pravděpodobně do lesa za ním, když ji na party nechal jen tak stát. A proto musela zemřít. Dustin si uvědomil, že se ho zmocňuje krutý chlad. Vyšetřovatel mluvil o ztrátě krve a těžkém pokousání. Ale na Annu nezaútočilo zvíře. Stala se obětí mnohem horší stvůry: pomstychtivé, krvelačné bestie, které působilo radost mučit živé tvory a krutě je popravovat. Nebylo pochyb, byla tu ONA.

„Emilie,“ zašeptal Dustin. Když vyslovil to jméno, poprvé po tolika letech, kdy se tomu vši silou bránil, tvář mu ovanul chladný vítr plný výsměchu.

V příštím okamžiku ustoupili dva uniformovaní muži stranou. Pohled, který se Dustinovi naskytl, mu vzal dech: Anniny dlouhé rezavé vlasy visely v matných pramenech přes ztýrané tělo. Ostré drápy jí roztrhaly šaty a zaryly se hluboko do masa. Lesní půda se zbarvila doruda. Annin obličej byl otočený k němu, její oči na něj nehybně hleděly, rozšířené panickou hrůzou.

„Je mi to líto, Anno,“ mumlal si Dustin přidušeně. „Tohle jsem nechtěl... Nechtěl jsem, aby se něco takového stalo, já...“

Vtom jeho pozornost upoutal nějaký pohyb. Ve skupince mladých se jedna postava pomalu otočila a po-

hlédla na něj. Měla na sobě dlouhý tmavý plášť. Obličej té postavy byl z poloviny zakryt kapucí, ale v zákmitu světla baterek z něj na vteřinu zasvítily zelené oči. Na lesklých, krvavě rudých rtech se blýskl úsměv ostrý jako nůž a zpod kapuce vyšlehl jako plamen proud měděných vlasů.

Dustin vyrazil ze stínu směrem k NÍ, avšak ONA se bleskurychle otočila a neslyšně zmizela v neprostupném lese. Dustina přepadla závrať. Nebyl s to se pohnout vpřed. Zavrával a chytil se za hlavu. Jeho tělo bylo těžké, jako ochrnuté, nohy ho neposlušely. Teprve když se na něj zaměřili policisté, probral se ze své ztuhlosti.

„Co tu chceš, mladej?“ obořil se na něj jeden strážce zákona a vykročil k němu. Měl zarudlý hranatý obličej. „Tady není nic k vidění. Koukej vypadnout. Nebo... chceš nám něco říct? Byl jsi u toho, když tu dívku našli?“ Měřil si Dustina přimhouřenýma očima.

Dustin zavrtěl hlavou.

„Tak teda odprejskni. Touhle dobou bys měl být úplně jinde. Nejlepší doma v posteli. Nevím, co se to s vámi dětmi děje.“

Policista zavrtěl hlavou a poodešel.

Dustin stál na místě jako přibitý a zíral směrem, kterým zmizela postava v plášti. ONA se mu už dlouho neukázala, ačkoli často cítil JEJÍ přítomnost. Vzkypěla v něm nenávist a bezmezný vztek. Přál si vidět tu bestii trpět. Ať

na vlastním těle pocítí bolest, kterou způsobila tolika lidem. Dustin zaťal pěsti. „Jednoho dne za to všechno zaplatíš,“ procedil mezi sevřenými zuby. „To přísahám při své věčnosti... Ta chvíle přijde, slyšíš? Ta chvíle přijde...“ Nevědomky zesílil hlas. Pod káravým pohledem policisty hned zmlkl a obrátil se k odchodu. Po pár metrech se však zastavil. Měl pocit, jako by ho Anniny mrtvé oči rozšířené hrůzou bodaly do zad. Zamrazilo ho. A zároveň se mu hlavou mihl jiný hrozný obraz. Sára... Náhle ji spatřil ležet na Annině místě, její hřejivé oči barvy lískových oříšků náhle strnulé a bez života, štíhlé tělo zbrocené krví. Cítil, jak se ho zmocňuje panika. Naposledy se otočil, jako by se musel ujistit, že se mrtvá dívka neproměnila v Sáru – ale hleděl znovu do Anniných očí.

Jonathan zde také stál a upřeně Dustina pozoroval. Kde se tu tak najednou vzal? Dustin ho tu předtím neviděl. Výraz Jonathanova obličeje byl záhadný. Byla v něm výčitka? Bolest? Vztek? Nenávist? Dustin to nedokázal posoudit. Vykročil k němu, chtěl otevřít ústa a zeptat se ho, co se stalo a kdo Annu našel. Ale než se zmohl na slovo, udělal Jonathan krátké, odmítavé gesto a odvrátil se. Se sklopenou hlavou zamířil ke Carol. Sedl si vedle ní a položil jí soucitně ruku kolem ramen. Dustin polkl. Jonathan věděl, jak často byl Dustin poslední dobou s Annou pohromadě. Snad nebude... Ne, nemá proti němu žádné důkazy. Nic o něm neví, nemůže si myslet,

že by byl Dustin schopný tak hrozného činu. Přesto měl Dustin z Jonathanova výrazu nedobrý pocit. Bylo to, jako by... „Ty se tu pořád ještě poflakuješ? Zmiz už... Okamžitě!“ zasyčel policista se zarudlým obličejem. „Máme tu práci, jak vidíš!“

Dustin se otočil a šel. Myšlenky mu neklidně vířily hlavou. Jedno však věděl jistě: Annina smrt způsobí velké pozdvižení a on si musí dát pozor, aby se neocitl v centru toho rozruchu. Musí se stát neviditelným, nesmí se vrátit zpátky na kolej. Aspoň do doby, než si policie bude naprosto jistá, že Annu opravdu zabilo nějaké zvíře.

Slunce svítí. Zvláštní... Kdo mu to dovolil? Naproti na zastávce klábosí několik starších dam. Jedna si stěžuje, že autobus má zase zpoždění. „Je to k vzteku,“ říká. „Zase přijdu pozdě na bingo.“ Dva kluci hrají basket u vjezdu do domu. Hulákají a smějí se. Smějí se...

Všechno je tak normální, tak samozřejmé.

Ta samozřejmost je brutální. Je tak hlasitá, tak nápadná a vyumělkovaná, že je až neskutečná. Někdo zapnul slunce a dal té paní znamení, kdy a na co si má stěžovat. Pak se měli zasmát ti kluci s míčem.

Ta samozřejmost je tak falešná. Někdo ji režíruje. Chtějí mi předvést, že život jde dál a že všechno bude

jednou zase normální. I bez něj, bez táty. Ale já vím, že to tak nebude, že to tak nemůže být. A vážně nemá...

„Vstávej, Sáro, už je čas.“

Sára se lekla. Zamžourala kolem sebe. Na posteli seděla máma a hladila ji po ruce. „Je ti dobře? Polekala jsem tě?“

Sára se zvedla a nepřítomně zavrtěla hlavou. Potřebovala chvilku, aby se vzpamatovala. Ještě nikdy s mámou nemluvila o snech, které ji v noci pronásledují. O snech, v nichž jde pokaždé o smrt jejího otce. Věděla, že by tím mámě jen přidělávala starosti – a nakonec by snad skončila na psychiatrii. Musí se s tím vyrovnat sama.

Poslední dobou se sny objevovaly řidčeji. Od chvíle, co poznala Dustina a zamilovala se do něj. Ale teď byl Dustin pryč – a sny se vrátily. Už o něm neslyšela přesně týden, od onoho pátečního večera, kdy bylo v lese Canyon Forest nalezeno Annino znetvořené tělo.

Sára Dustina hledala. Každý den chodila na kolej a ptala se po něm v naději, že od něj dostane nějakou zprávu nebo znamení... Nic. Dustin beze stopy zmizel a Sára hluboko ve svém nitru cítila, že se asi nikdy nevrátí. Před jejíma očima se ponořil do tmy, a ta ho pohltila. Sáro se náhle znovu zmocnil nepříjemný pocit, který ji pronásledoval už několik dní.

„Měla jsi zlý sen, zlato?“

„Ne,“ zamumlala Sára a pokusila se usmát.

„Já... myslím, že jsem trochu nervózní kvůli Annině pohřbu.“

Laura Eastwoodová přikývla. „Jo, to chápu.“ Pak starostlivě dodala: „Jsi si opravdu jistá, že tam chceš jít? Poslední měsíce jsi prožila dost věcí, co ti daly zabrat.“

Sára váhala s odpovědí. „Jo,“ řekla nakonec. „Já tam musím. Našemu ročníku dokonce odpadá škola. Nemůžu si jednoduše udělat volno.“

„Jak myslíš, zlato. Ale každopádně se nezapomeň nasnídat, než pojeděš, jo?“

„Jasně, mamí. Času mám dost. Ti, kdo nejsou příbuzní, mají být na hřbitově až ve dvě.“

„Aha, kdybych to věděla, nebudila bych tě tak brzy. Jak se vlastně daří May? Přijde taky?“

Sára vylezla zpod deky.

„Ne, ještě ji nepustili z nemocnice. Chtěla jsem ji pak zajít navštívit.“

Sára kamarádce v hloubi duše záviděla, že Annin pohřeb zmešká. I ona sama se ve skutečnosti dlouho rozmýšlela, jestli tam má vůbec jít. Měla hrozný strach, že ji znovu dostihnou vzpomínky. Snažila se z paměti vymazat ten den, kdy pohřbívali tátu. Nejhorší ze všeho tehdy bylo, že život kolem ní běžel dál, jako by se vůbec nic nestalo. Sára se zlobila na všechny a na všechno. Na to,

že ráno zpívají ptáci, na rámusicí popeláře, na vzduch, který dýchala. Prostě na všechno.

Dospěla však k závěru, že vzpomínky ji dostihnou, kdykoli budou chtít. To, jestli půjde na Annin pohřeb, v tom nehraje žádnou roli. A kdyby tam nešla, vyčítala by si to.

Když Sára vyšla ze sprchy, zaslechla, že jí zvoní mobil. Měla ho dosud v kapse džínsů, které před spaním nedbale hodila přes okraj vany. Vylovila ho. Na displeji svítilo Jonathanovo jméno. Sára na okamžik zaváhala, pak zmáčkla klávesu se zeleným sluchátkem.

„Ahoj, Jonathane.“

„Ahoj, Sáro. Neruším? Nevzbudil jsem tě?“

„Ne, ne, zrovna jsem vylezla ze sprchy.“

Sára se kousla do rtu. Proč mu to vykládá? Zrovna tak by Jonathanovi mohla prozradit, že je nahý. Obřadně se zabalila do ručníku a nervózně si rukou pročísala mokré vlasy, jako by ji mohl vidět. Jonathan si odkašlal a Sára si v zrcadle všimla, že se začervenala.

„Chtěl jsem se jenom zeptat, jestli tě nemám vyzvednout,“ řekl Jonathan. „Dovedu si představit, jak se ti nechce jít na hřbitov samotné. Určitě to pro tebe není lehké a... no, a já musím tak jako tak kolem vás, takže by to pro mě ani nebyla zajižďka. Ale jestli nechceš...“

Sára se mimoděk usmála. Jonathan se po debatě, kterou spolu měli na kolejním večírku, nápadně snažil ne-